

การบริหารการพัฒนาท้องถิ่นอย่างยั่งยืนในยุคดิจิทัล SUSTAINABLE LOCAL DEVELOPMENT MANAGEMENT IN THE DISRUPTION

วชิรวัชร งามละม่อม

WACHIRAWACHR NGAMLAMOM

หลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง

LECTURER BACHELOR OF PUBLIC ADMINISTRATION PROGRAM, PUBLIC ADMINISTRATION,
FACULTY OF HUMANITIES AND SOCIAL SCIENCES, RAJABHAT UNIVERSITY, MUBAN CHOMBUENG

จังหวัดราชบุรี

RATCHABURI PROVINCE

Received: December 1, 2024

Revised: January 16, 2025

Accepted: January 22, 2025

บทคัดย่อ

บทความนี้เป็นบทความวิชาการมุ่งวิเคราะห์เทคโนโลยีที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว การพัฒนาท้องถิ่นต้องปรับตัวเพื่อรองรับความท้าทายและโอกาสที่เกิดจากดิจิทัลดิสรักชัน วัตถุประสงค์ของการศึกษาค้นคว้าคือการวิเคราะห์แนวทางพัฒนาท้องถิ่นอย่างยั่งยืน โดยมุ่งเน้นการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีเพื่อเพิ่มศักยภาพองค์กรและพัฒนาทักษะบุคลากรเพื่อให้สามารถแข่งขันในยุคดิสรักชันและยกระดับคุณภาพชีวิตประชาชน การศึกษาใช้วิธีวิเคราะห์แนวคิดทฤษฎี งานวิชาการ และข้อมูลเชิงประจักษ์ เพื่อระบุแนวทางที่เหมาะสมในการปรับตัวต่อยุคดิสรักชัน ข้อค้นพบจากการวิเคราะห์แนวคิดทฤษฎีและงานวิชาการ พบว่า การบริหารการพัฒนาท้องถิ่นอย่างยั่งยืนในยุคดิสรักชันจำเป็นต้องผสมผสานแนวคิดหลายสาขาวิชาเพื่อสร้างกรอบการบริหารจัดการที่มีความยืดหยุ่นและสามารถตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงได้อย่างมีประสิทธิภาพและยั่งยืนในระยะยาว การสร้างความร่วมมือระหว่างหน่วยงานในระดับต่าง ๆ ที่เน้นการพัฒนาอย่างยั่งยืน การประยุกต์ใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรม และการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของชุมชนในการพัฒนาที่ถือเป็นกุญแจสำคัญในการเผชิญหน้ากับการเปลี่ยนแปลงในยุคดิสรักชัน และนำไปสู่การช่วยเสริมสร้างคุณค่าของการนำไปใช้ประโยชน์ในการเพิ่มประสิทธิภาพในการบริหารจัดการและการบริการที่ดีขึ้น นับเป็นพื้นฐานสำคัญในการสร้างสังคมที่ยั่งยืนและมั่นคงทางเศรษฐกิจและสังคมในอนาคต ข้อเสนอแนะจากข้อค้นพบ ควรคำนึงถึงการศึกษาวิเคราะห์ที่ถูกต้องและรอบด้านเพื่อเข้าใจถึงความต้องการและโอกาสของท้องถิ่นผ่านเครื่องมือที่ทันสมัย เช่น การใช้ระบบสารสนเทศทางภูมิศาสตร์ (Geographic Information System: GIS) และการวิเคราะห์ข้อมูลขนาดใหญ่ (Big Data Analytics) ข้อเสนอแนะจากการศึกษาค้นคว้านี้ คือการพัฒนากรอบนโยบายที่สนับสนุนการใช้เทคโนโลยีเพื่อเพิ่มศักยภาพชุมชน และการสร้างเครือข่ายการเรียนรู้ระหว่างพื้นที่ต่าง ๆ เพื่อเตรียมพร้อมรับมือกับการเปลี่ยนแปลงในยุคดิสรักชัน นอกจากนี้ ควรเน้นการพัฒนาอย่างรอบด้าน เพื่อเสริมสร้างความมั่นคงทางเศรษฐกิจและสังคมที่ยั่งยืนในอนาคต

คำสำคัญ: การบริหารการพัฒนา, ท้องถิ่น, ความยั่งยืน, ยุคดิสรักชัน

ABSTRACT

This article is an academic article that aims to analyze the rapidly changing technology. Local development must adapt to cope with the challenges and opportunities caused by digital disruption. The purpose of this study is to analyze the sustainable local development approach, focusing on the application of technology to enhance organizational potential and develop human skills in order to be able to compete in the disruption era and improve people's quality of life. The study uses the analysis of theoretical concepts, academic works, and empirical data to identify appropriate approaches to adapt to the disruption. Findings from the analysis of theories and academic studies indicate that sustainable local development management in the era of disruption requires integrating multidisciplinary approaches to create a flexible management framework capable of responding effectively and sustainably in the long term. Key elements include: (1) fostering cooperation among agencies at various levels with a focus on sustainable development, (2) leveraging technology and innovation, and (3) promoting community participation in development. These components are crucial for addressing the changes during this era of disruption and contribute to enhancing the value of utilization in improving management efficiency and service quality, which, in turn, forms a vital foundation for building a sustainable and economically stable society in the future.

Recommendations based on these findings emphasize the importance of conducting comprehensive and accurate studies to understand local needs and opportunities, utilizing modern tools such as Geographic Information Systems (GIS) and Big Data Analytics. The recommendations from this study are to develop policies that support the use of technology to enhance community potential and to create learning networks between areas to prepare for changes in the disruption era. In addition, comprehensive development should be emphasized to strengthen sustainable economic and social security in the future.

Keywords: Development Management, Local, Sustainable Local, Disruption

บทนำ

การบริหารการพัฒนาท้องถิ่นในประเทศไทยมีรากฐานมาจากนโยบายและยุทธศาสตร์ระดับชาติที่มุ่งเน้นการพัฒนาที่ยั่งยืนและการเพิ่มขีดความสามารถของประเทศในเวทีโลก ภายใต้กรอบนโยบาย “ไทยแลนด์ 4.0” รัฐบาลได้ส่งเสริมการใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรมในการพัฒนาท้องถิ่น เพื่อสร้างความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม การกระจายอำนาจจากส่วนกลางสู่ท้องถิ่นถือเป็นหนึ่งในยุทธศาสตร์สำคัญที่ช่วยให้การบริหารจัดการเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ โดยการมอบอำนาจและทรัพยากรให้กับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นช่วยเพิ่มขีดความสามารถในการตัดสินใจและดำเนินงานที่สอดคล้องกับบริบทเฉพาะของพื้นที่ในยุคที่เศรษฐกิจมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วทำให้มีผลกระทบอย่างกว้างขวางต่อการพัฒนาท้องถิ่น การเชื่อมโยงทางเศรษฐกิจที่มีขนาดใหญ่ระหว่างประเทศทำให้กิจกรรมทางเศรษฐกิจในประเทศหนึ่งมีผลต่อประเทศอื่น ๆ ทั่วโลก (สุภัทรศักดิ์ คำสามารถ, 2563) จากปัจจัยสนับสนุนภายในของแต่ละประเทศเป็นแรงผลักดันโดยเฉพาะจีนและอินเดียมีประชากรที่มีรายได้สูงขึ้นจำนวนมากส่งผลให้เกิดการอุปโภคบริโภคเชิงคุณภาพของชนชั้นกลาง โดยโครงสร้างเศรษฐกิจโลกที่มีแนวโน้มในการย้ายฐานอำนาจไปสู่ประเทศตลาดเกิดใหม่ เช่น จีน อินเดีย บราซิล รัสเซีย เกาหลีใต้ สิงคโปร์ เม็กซิโก และตุรกี มีผลต่อโครงสร้างเศรษฐกิจโลกที่เคลื่อนไหวทางการบริโภคและบริการมากขึ้น การพัฒนาท้องถิ่นจึงต้องปรับตัวเพื่อให้

สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงนี้โดยการเรียนรู้และปรับตัวอย่างรวดเร็ว เพื่อให้องค์กรและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในระดับท้องถิ่นสามารถทำงานร่วมกับองค์กรขนาดใหญ่ของประเทศและเศรษฐกิจโลกในยุคดิจิทัลได้อย่างมีประสิทธิภาพ (อริยญา เถลิงศรี, 2567)

จากการที่ประเทศไทยกำลังก้าวเข้าสู่ยุคดิจิทัลภายใต้นโยบายรัฐบาล “ไทยแลนด์ 4.0” ทำให้โครงสร้างเศรษฐกิจในปัจจุบันกำลังเกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว โดยเฉพาะการเปลี่ยนแปลงในโลกธุรกิจตั้งแต่ระดับเล็กๆ ที่มีรูปแบบการค้าขายแบบดั้งเดิมไม่เข้าช้อนถูกปรับเปลี่ยนรูปแบบที่มีการใช้เทคโนโลยีและโมเดลธุรกิจใหม่ส่งผลให้เกิด “ดิจิทัลดิสรักชั่น” หรือการเปลี่ยนแปลงทางธุรกิจที่รวดเร็วขึ้น ผู้ประกอบการต้องปรับตัวเข้าสู่สภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงอย่างต่อเนื่อง เพื่อที่จะทำให้เกิดกิจการสามารถอยู่รอดและเจริญเติบโตไปพร้อมกับการเปลี่ยนแปลงนั้น ๆ ทั้งนี้การพัฒนาท้องถิ่นก็เช่นกันต้องการสามารถประยุกต์ใช้เทคโนโลยีในการพัฒนาองค์กรและสร้างสรรค์โอกาสใหม่ ๆ ที่เกิดจากการดิจิทัลดิสรักชั่น อย่างเช่น การสร้างศักยภาพให้กับองค์กรในระดับท้องถิ่นหรือธุรกิจในระดับท้องถิ่นให้สามารถใช้เทคโนโลยีในการขยายตลาด พัฒนาผลิตภัณฑ์และบริการให้เป็นไปตามทิศทางของการตลาดดิจิทัล การเรียนรู้และการสร้างทักษะใหม่เพื่อให้บุคลากรและผู้ประกอบการสามารถทำงานร่วมกับเทคโนโลยีสมัยใหม่ได้อย่างมีประสิทธิภาพที่ถือเป็นสิ่งสำคัญในการพัฒนาท้องถิ่นในยุคดิจิทัลดิสรักชั่น

การพัฒนาท้องถิ่นในอดีตมักมุ่งเน้นไปที่การลงทุนในโครงสร้างพื้นฐาน การส่งเสริมการเกษตรและอุตสาหกรรม รวมถึงการพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชนผ่านการศึกษาและสาธารณสุข แต่ในยุคดิจิทัลดิสรักชั่น การพัฒนาท้องถิ่นต้องปรับตัวให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วทั้งในด้านเศรษฐกิจ เทคโนโลยี และสังคม การใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ เช่น ระบบสารสนเทศทางภูมิศาสตร์ (GIS) และการวิเคราะห์ข้อมูลขนาดใหญ่ (Big Data Analytics) มีบทบาทสำคัญในการวางแผนและตัดสินใจเชิงยุทธศาสตร์ที่ตอบสนองต่อความต้องการของท้องถิ่น

การพัฒนาท้องถิ่นให้ได้อย่างยั่งยืนในยุคดิจิทัลดิสรักชั่นเกี่ยวข้องกับการใช้เทคโนโลยีในการปรับปรุงระบบการพัฒนาทักษะให้กับประชาชนโดยมุ่งเน้นที่การเตรียมความพร้อมให้กับบุคลากรที่สามารถใช้เทคโนโลยีใหม่ๆ และนวัตกรรมเพื่อสร้างคุณค่าใหม่ในสังคมและเศรษฐกิจ ดังนั้นการพัฒนาท้องถิ่นเป็นสิ่งสำคัญที่ต้องพิจารณาในการเตรียมความพร้อมทั้งทางเศรษฐกิจและสังคมในอนาคต โดยต้องคำนึงถึงการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเข้ามาประยุกต์ใช้ในการพัฒนาที่เป็นหนึ่งในแนวทางที่สำคัญในการพัฒนาท้องถิ่นในยุคดิจิทัลดิสรักชั่น เพราะการนำเทคโนโลยีเข้ามาประยุกต์ใช้ในกระบวนการพัฒนาที่จะช่วยเสริมสร้างทักษะและความรู้ให้กับบุคลากร ประชาชน และบุคคลที่เกี่ยวข้องในมิติใหม่ๆ ที่สอดคล้องกับความต้องการของประชาชน สังคม ท้องถิ่น และเศรษฐกิจในระยะยาว จากการศึกษาของสิริปาลา แอล (Siripala, L., 2020) ได้เน้นถึงความสำคัญของการสร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการพัฒนาท้องถิ่น โดยการใช้เทคโนโลยีในการทำเกษตรกรรมและการผลิต ซึ่งเป็นการนำเทคโนโลยีมาปรับใช้ในการพัฒนาท้องถิ่นที่เป็นระบบและยั่งยืน นอกจากนี้ การพัฒนาท้องถิ่นอย่างยั่งยืนยังต้องคำนึงถึงการสร้างความสมดุลระหว่างการเติบโตทางเศรษฐกิจ การอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ และการพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชน การพัฒนาทักษะและศักยภาพของบุคลากรในท้องถิ่นเพื่อให้สามารถปรับตัวและใช้งานเทคโนโลยีอย่างมีประสิทธิภาพเป็นหัวใจสำคัญของการพัฒนาในยุคนี้ การสร้างความร่วมมือระหว่างภาครัฐ เอกชน และชุมชน เพื่อพัฒนานวัตกรรมและโครงการที่ตอบสนองต่อความต้องการเฉพาะของพื้นที่จะช่วยเสริมสร้างความเข้มแข็งของท้องถิ่น

ทั้งนี้ การพัฒนาท้องถิ่นในสภาพแวดล้อมที่ดิสรักชั่นเป็นจุดเริ่มต้นที่สำคัญในการตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วในปัจจุบัน โดยเฉพาะการเชื่อมโยงทางเศรษฐกิจระหว่างประเทศที่มีความสำคัญ การที่ประเทศต่างๆ มีการเปลี่ยนแปลงในเศรษฐกิจและเทคโนโลยีอย่างรวดเร็วมีผลต่อการพัฒนาท้องถิ่นในอนาคตอย่างมีนัยสำคัญ เพื่อให้ท้องถิ่นสามารถเข้าสังคมได้ในยุคปัจจุบันและอนาคต เพราะการตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและเทคโนโลยีในยุคดิจิทัลเป็นจุดสำคัญในการพัฒนาท้องถิ่นให้ยั่งยืน (Rothidsathan, P., 2016) ซึ่งทั้งหมดที่ต้อง

มุ่งเน้นที่การสร้างพื้นฐานทักษะความรู้ให้กับประชาชนเพื่อให้สามารถแข่งขันได้ในทุกๆ ระดับ และเป็นผู้นำทางด้านนวัตกรรมในการพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชนทุกช่วงวัย

จากความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาที่กล่าวมาในเบื้องต้น ผู้เขียนเห็นว่าการพัฒนาท้องถิ่นในยุคดิจิทัลดิสรูปขึ้นไม่เพียงแต่จะต้องมีการปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและเทคโนโลยีเท่านั้น แต่ยังต้องเน้นที่การสร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการพัฒนายั่งยืนของท้องถิ่นในระยะยาว โดยการนำเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารมาประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์อย่างเต็มที่ในการพัฒนาทักษะและความรู้ให้กับประชากรในท้องถิ่น นอกจากนี้ยังควรสร้างการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางเศรษฐกิจเพื่อเสริมสร้างความเข้มแข็งและความยั่งยืนให้กับท้องถิ่นในยุคที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ด้วยเหตุนี้จึงทำให้การเป็นผู้นำทางด้านนวัตกรรมและการพัฒนาชีวิตคุณภาพของประชาชนในท้องถิ่นมีความสำคัญอย่างมากในปัจจุบันและในอนาคต

จะเห็นว่า ในยุคเศรษฐกิจและเทคโนโลยีที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว การพัฒนาท้องถิ่นต้องปรับตัวเพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลง โดยเฉพาะในยุคดิจิทัลดิสรูปขึ้นที่มีการนำเทคโนโลยีและนวัตกรรมมาใช้ในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจและสังคม การพัฒนาท้องถิ่นจึงต้องมุ่งเน้นการสร้างทักษะและความรู้ให้กับบุคลากรเพื่อใช้เทคโนโลยีอย่างมีประสิทธิภาพ พร้อมทั้งสร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการพัฒนาที่ยั่งยืน โดยการเชื่อมโยงทางเศรษฐกิจและการใช้เทคโนโลยีเป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยยกระดับคุณภาพชีวิตและเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของชุมชนในระยะยาว

วิธีการดำเนิน

วิธีการศึกษา

การศึกษานี้ใช้วิธีการวิเคราะห์เอกสาร (Documentary Research) โดยรวบรวมข้อมูลจากหลากหลายแหล่ง เริ่มจากการกำหนดกรอบแนวคิดที่ครอบคลุมผลกระทบของดิสรูปขึ้น แนวทางการพัฒนาท้องถิ่นอย่างยั่งยืน และนโยบายที่เกี่ยวข้อง จากนั้นรวบรวมข้อมูลจากรายงานวิจัย เอกสารทางราชการ คำแถลงนโยบาย บทความวิชาการ และข้อมูลออนไลน์ โดยจัดหมวดหมู่ข้อมูลตามปัจจัยเศรษฐกิจ สังคม และเทคโนโลยี วิเคราะห์และสังเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาปัญหาและโอกาส พร้อมประเมินความน่าเชื่อถือของข้อมูล นำเสนอข้อสรุปและข้อเสนอแนะเชิงนโยบายที่สนับสนุนการพัฒนาท้องถิ่นอย่างยั่งยืนในยุคดิสรูปขึ้น

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

วิเคราะห์ปัญหา ความท้าทาย ผลกระทบจากการพัฒนาในยุคดิสรูปขึ้น เพื่อเสนอแนวทางแก้ไขและข้อเสนอแนะที่เหมาะสมสำหรับการบริหารการพัฒนาท้องถิ่นอย่างยั่งยืน

การวิเคราะห์ผลกระทบ

ศึกษาผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วในยุคดิสรูปขึ้นที่ส่งผลต่อการบริหารและพัฒนาท้องถิ่น โดยพิจารณาประเด็นทางเศรษฐกิจ สังคม และเทคโนโลยี

ข้อเสนอเชิงนโยบาย

การศึกษานี้มุ่งเน้นการเสนอแนวทางและข้อเสนอแนะเชิงนโยบายให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง สามารถปรับตัวและรับมือกับการบริหารการพัฒนาท้องถิ่นอย่างยั่งยืน

ผลลัพธ์ที่คาดหวัง

ผลการศึกษาและข้อเสนอแนะจะช่วยให้สามารถวางแผนทางการแก้ไขปัญหาได้อย่างเหมาะสมและมีประสิทธิภาพ อันนำไปสู่การพัฒนาท้องถิ่นที่ยั่งยืนในระยะยาว

การทบทวนวรรณกรรม

การวิเคราะห์แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการบริหารการพัฒนาท้องถิ่นอย่างยั่งยืนในยุคดิจิทัล ประกอบด้วยแนวคิดและทฤษฎีหลายประการซึ่งสามารถแบ่งได้เป็น 5 ทฤษฎีหลัก ได้แก่

1. ทฤษฎีการบริหารจัดการหรือการบริหารเชิงกลยุทธ์

ทฤษฎีการบริหารจัดการหรือการบริหารเชิงกลยุทธ์เป็นแนวคิดที่เน้นการวางแผนระยะยาว การวิเคราะห์สภาพแวดล้อมและการปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลง โดยเน้นความสำคัญของการนำกลยุทธ์ที่ยืดหยุ่นและมีความหลากหลายมาใช้ในการบริหารจัดการท้องถิ่น แนวคิดนี้ได้รับการสนับสนุนจากนักวิชาการอย่างมินซ์เบิร์ก เอช (Mintzberg, H., 1994) ระบุถึงการเน้นการสร้างกลยุทธ์ที่สามารถปรับตัวและตอบสนองต่อสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงได้อย่างรวดเร็ว ทั้งนี้หนึ่งในแนวทางการบริหารเชิงกลยุทธ์คือการบริหารการเปลี่ยนแปลง (Change Management) ซึ่งมุ่งเน้นการจัดการกับการเปลี่ยนแปลงและการสร้างวัฒนธรรมองค์กรที่พร้อมรับความเปลี่ยนแปลง แนวคิดนี้ได้รับการส่งเสริมจากคอตเตอร์ เจ พี (Kotter, J. P., 1996) เน้นการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนในชุมชนในการจัดการกับการเปลี่ยนแปลง เพื่อให้เกิดการปรับตัวและการยอมรับการเปลี่ยนแปลงอย่างเป็นระบบ นอกจากนี้การบริหารการเปลี่ยนแปลงนั้นมีความสำคัญในการพัฒนาท้องถิ่น เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงที่รวดเร็วในยุคปัจจุบันทำให้การพัฒนาท้องถิ่นต้องมีการปรับตัวอยู่เสมอ ทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคมและเทคโนโลยี การมีส่วนร่วมของชุมชนในการบริหารจัดการการเปลี่ยนแปลงจะช่วยเสริมสร้างความยั่งยืนและการยอมรับในระยะยาว

สรุปได้ว่า การบริหารจัดการเชิงกลยุทธ์เน้นการวางแผนระยะยาว การวิเคราะห์และปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลง โดยใช้กลยุทธ์ที่ยืดหยุ่นและหลากหลาย การบริหารการเปลี่ยนแปลงที่เน้นการมีส่วนร่วม สร้างความยั่งยืนในระยะยาว

2. แนวคิดการพัฒนาที่ยั่งยืน

แนวคิดการพัฒนาที่ยั่งยืน โดยการพัฒนาท้องถิ่นต้องคำนึงถึงความยั่งยืนทางเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม ได้แก่ 1. ความยั่งยืนทางเศรษฐกิจ คือ การพัฒนาท้องถิ่นต้องมีเป้าหมายให้เกิดการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจที่สามารถคงอยู่ได้ในระยะยาว รวมถึงการสร้างงาน การส่งเสริมธุรกิจท้องถิ่นและการใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ การพัฒนาเศรษฐกิจที่ยั่งยืนต้องมีการวางแผนและการดำเนินงานที่สามารถปรับตัวและตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงในเศรษฐกิจโลกได้ 2. ความยั่งยืนทางสังคม คือ การพัฒนาท้องถิ่นต้องส่งเสริมความเท่าเทียมกันในสังคม สร้างโอกาสในการเข้าถึงการศึกษา การดูแลสุขภาพ และบริการสาธารณะอื่น ๆ ที่มีคุณภาพ การสร้างสังคมที่มีความเข้มแข็งและสมดุลเป็นสิ่งสำคัญในการพัฒนาที่ยั่งยืน การมีส่วนร่วมของชุมชนในกระบวนการพัฒนาจะช่วยเสริมสร้างความเข้มแข็งและความสามัคคีในสังคม และ 3. ความยั่งยืนทางสิ่งแวดล้อม คือ การพัฒนาท้องถิ่นต้องคำนึงถึงการรักษาสภาพแวดล้อมและการใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างยั่งยืน การป้องกันและลดผลกระทบที่เกิดจากกิจกรรมทางเศรษฐกิจและสังคมต่อสิ่งแวดล้อมเป็นสิ่งสำคัญ การส่งเสริมการใช้พลังงานที่สะอาดและเทคโนโลยีที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมจะช่วยลดการทำลายสิ่งแวดล้อมและสร้างสมดุลในการพัฒนา เป็นต้น ซึ่งหลักการทั้ง 3 ประการจะต้องมีสมดุลและประสานกันอย่างลงตัว (Elkington, J., 1997) อีกทั้งการพัฒนาท้องถิ่นแบบบูรณาการ (Integrated Local Development) ต้องเน้นการเชื่อมโยงและประสานกันระหว่างการพัฒนาทางเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อมในระดับท้องถิ่น โดยฟรีดมันน์ เจ (Friedmann, J., 1992) เน้นถึงความสำคัญของการมีส่วนร่วมของชุมชนในกระบวนการพัฒนา การมีส่วนร่วมของชุมชนจะช่วยให้การพัฒนาเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและยั่งยืน เนื่องจากชุมชนเป็นผู้รู้และเข้าใจถึงปัญหาและความต้องการที่แท้จริงของตนเอง ทั้งนี้การพัฒนาท้องถิ่นอย่างยั่งยืนต้องคำนึงถึงการสร้างความสมดุลและประสานกันระหว่างมิติทางเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม การมีส่วนร่วมของชุมชนในการพัฒนาเป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยให้การพัฒนาเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและยั่งยืน

สรุปได้ว่า แนวคิดการพัฒนาท้องถิ่นอย่างยั่งยืนครอบคลุม 3 ด้านหลัก ได้แก่ 1. ความยั่งยืนทางเศรษฐกิจ โดยมุ่งเน้นการเติบโตที่ยาวนาน สร้างงาน และใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ 2. ความยั่งยืนทางสังคม

เน้นการสร้างความเท่าเทียม โอกาสเข้าถึงการศึกษา สุขภาพ และบริการสาธารณะที่มีคุณภาพ พร้อมส่งเสริมความเข้มแข็งของชุมชนผ่านการมีส่วนร่วม และ 3. ความยั่งยืนทางสิ่งแวดล้อม เน้นการรักษาทรัพยากรธรรมชาติ ลดผลกระทบจากกิจกรรมต่าง ๆ พร้อมส่งเสริมพลังงานสะอาดและเทคโนโลยีที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม โดยการพัฒนาต้องสมดุลระหว่างทุกมิติพร้อมกับการมีส่วนร่วมของชุมชนเพื่อความยั่งยืนในระยะยาว

3. แนวคิดเกี่ยวกับดิสรัปชัน

แนวคิดเกี่ยวกับดิสรัปชันมุ่งเน้นการปรับตัวและนวัตกรรมเพื่อเผชิญกับสถานการณ์ที่ไม่แน่นอนและซับซ้อน การเปลี่ยนแปลงที่รวดเร็วในยุคดิจิทัลดิสรัปชัน (Disruption) ทำให้องค์กรและท้องถิ่นต้องมีความยืดหยุ่นในการปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลง การนำแนวคิดนี้มาใช้สามารถช่วยให้ท้องถิ่นมีการพัฒนาและปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง ซึ่งจะทำให้สามารถตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงและความต้องการของชุมชนได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยการปรับตัวและนวัตกรรมเป็นสิ่งสำคัญในการเผชิญกับดิสรัปชัน (Christensen, C. M., 1997) อีกทั้งจะต้องคำนึงถึงการบริหารความเสี่ยง (Risk Management) ผ่านการวิเคราะห์และประเมินความเสี่ยงที่เกิดจากดิสรัปชัน และการพัฒนามาตรการและกลยุทธ์ในการลดความเสี่ยงเพื่อให้ท้องถิ่นมีความยืดหยุ่นและสามารถฟื้นตัวได้รวดเร็วหลังจากการเกิดความเปลี่ยนแปลง การประเมินความเสี่ยงรวมถึงการพิจารณาถึงความเป็นไปได้ของเหตุการณ์ที่ไม่พึงประสงค์และผลกระทบที่อาจเกิดขึ้น เพื่อที่จะพัฒนามาตรการที่เหมาะสมในการป้องกันหรือลดผลกระทบของความเสี่ยงนั้นๆ (Kaplan, R. S., & Mikes, A., 2012) ทั้งนี้การพัฒนาท้องถิ่นอย่างยั่งยืนในยุคดิสรัปชันจำเป็นต้องใช้ทฤษฎีการเปลี่ยนแปลงเชิงพลวัตและการบริหารความเสี่ยงในการปรับตัวและนำนวัตกรรมมาใช้เพื่อตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วและซับซ้อน การพัฒนาแนวทางเหล่านี้จะช่วยให้ท้องถิ่นมีความยืดหยุ่นและสามารถฟื้นตัวได้รวดเร็วหลังจากการเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงและความท้าทายต่างๆ

สรุปได้ว่า แนวคิดเรื่องดิสรัปชันเน้นการปรับตัวและนวัตกรรมเพื่อรับมือกับความไม่แน่นอนและการเปลี่ยนแปลงที่รวดเร็วในยุคดิจิทัล องค์กรและท้องถิ่นต้องมีความยืดหยุ่นเพื่อตอบสนองต่อความต้องการของชุมชนอย่างมีประสิทธิภาพ การบริหารความเสี่ยงผ่านการวิเคราะห์และประเมินช่วยลดผลกระทบจากดิสรัปชันและเพิ่มความยืดหยุ่นของท้องถิ่นในการฟื้นตัวหลังการเปลี่ยนแปลง การพัฒนาที่ยั่งยืนในยุคนี้จำเป็นต้องใช้การเปลี่ยนแปลงเชิงพลวัตและนวัตกรรมเพื่อรับมือกับความท้าทาย

4. การประยุกต์ใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรม

การประยุกต์ใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรม เพราะการใช้เทคโนโลยีดิจิทัล (Digital Transformation) หรือการนำเทคโนโลยีใหม่ ๆ มาใช้ในการบริหารจัดการท้องถิ่น เช่น การใช้ระบบข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อการตัดสินใจ เพราะการปรับใช้เทคโนโลยีดิจิทัลเป็นกระบวนการที่สำคัญในการบริหารจัดการท้องถิ่นในยุคปัจจุบัน เทคโนโลยีดิจิทัลไม่เพียงแต่ช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการดำเนินงาน แต่ยังช่วยให้ท้องถิ่นสามารถตอบสนองต่อความต้องการของประชาชนได้อย่างรวดเร็วและแม่นยำ ตัวอย่างเช่น การใช้ระบบข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อการตัดสินใจ ซึ่งช่วยให้การบริหารจัดการทรัพยากรและการวางแผนโครงการต่าง ๆ มีความถูกต้องและมีประสิทธิภาพมากขึ้น การวิเคราะห์ข้อมูลสามารถช่วยให้ผู้บริหารท้องถิ่นสามารถตัดสินใจได้อย่างรอบคอบและทันเวลา เช่น การจัดการจราจร การจัดการขยะ หรือการวางแผนโครงสร้างพื้นฐาน (Westerman, G., Bonnet, D., & McAfee, A., 2014) พร้อมทั้งพัฒนานวัตกรรมที่ตอบสนองความต้องการและแก้ไขปัญหาของชุมชนท้องถิ่น โดยเน้นการมีส่วนร่วมของประชาชนในการสร้างและใช้นวัตกรรม เพราะการพัฒนานวัตกรรมเป็นกระบวนการที่เน้นการสร้างและนำเสนอแนวทางใหม่ ๆ ที่ตอบสนองต่อความต้องการและปัญหาของชุมชนท้องถิ่น การพัฒนานวัตกรรมที่มีประสิทธิภาพต้องอาศัยการมีส่วนร่วมของประชาชนในการสร้างและใช้นวัตกรรมนั้น ๆ เพราะการมีส่วนร่วมของประชาชนเป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยให้การพัฒนานวัตกรรมสามารถตอบสนองต่อความต้องการที่แท้จริงของชุมชนและช่วยให้การใช้นวัตกรรมนั้นมีความยั่งยืน การรับฟังความคิดเห็นและข้อเสนอแนะจากประชาชนช่วยให้ผู้พัฒนานวัตกรรมสามารถปรับปรุงและพัฒนาแนวทางที่เหมาะสมและมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น (Mulgan, G., Tucker, S.,

Ali, R., & Sanders, B., 2007) ทั้งนี้การใช้เทคโนโลยีดิจิทัลและการพัฒนานวัตกรรมที่มีส่วนร่วมของประชาชนเป็นสิ่งสำคัญในการบริหารจัดการท้องถิ่นในยุคดิจิทัลดิสรพ์ชัน การนำเทคโนโลยีดิจิทัลมาช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการบริหารจัดการและการตัดสินใจ ขณะที่การพัฒนานวัตกรรมที่มีส่วนร่วมของประชาชนช่วยให้การพัฒนานั้นตอบสนองต่อความต้องการที่แท้จริงของชุมชนและมีความยั่งยืนในระยะยาว

สรุปได้ว่า การใช้เทคโนโลยีดิจิทัลและนวัตกรรมเป็นปัจจัยสำคัญในการบริหารจัดการท้องถิ่นในยุคดิสรพ์ชัน โดยการนำเทคโนโลยีมาช่วยเพิ่มประสิทธิภาพและความแม่นยำในการตอบสนองความต้องการของประชาชน เช่น ระบบข้อมูลและการวิเคราะห์ช่วยให้การตัดสินใจด้านทรัพยากรและโครงการต่าง ๆ มีความแม่นยำ การพัฒนานวัตกรรมที่ตอบโจทย์ปัญหาชุมชนต้องอาศัยการมีส่วนร่วมจากประชาชน เพื่อให้แนวทางพัฒนาเหมาะสมและมีความยั่งยืน

5. การมีส่วนร่วมของชุมชน

การมีส่วนร่วมของชุมชน โดยการมีส่วนร่วมของประชาชนในการวางแผนและการตัดสินใจเป็นกระบวนการที่สำคัญในการพัฒนาท้องถิ่นอย่างยั่งยืน การมีส่วนร่วมนี้ช่วยให้ประชาชนรู้สึกถึงความเป็นเจ้าของในกระบวนการพัฒนา และส่งเสริมความร่วมมือระหว่างภาครัฐและประชาชน (Arnstein, S. R., 1969) ประกอบด้วยระดับต่าง ๆ ของการมีส่วนร่วม ตั้งแต่การให้ข้อมูลแก่ประชาชนไปจนถึงการมีส่วนร่วมอย่างเต็มที่ในการตัดสินใจ การมีส่วนร่วมของประชาชนในทุกขั้นตอนช่วยให้การพัฒนาเป็นไปตามความต้องการและความคาดหวังของชุมชน ทำให้การพัฒนามีความยั่งยืนและเกิดประโยชน์สูงสุดต่อทุกฝ่าย (Community Capacity Building) เพราะการพัฒนาศักยภาพของชุมชนเป็นกระบวนการที่สำคัญในการเสริมสร้างความรู้และทักษะของชุมชนในการบริหารจัดการและการพัฒนา การพัฒนาศักยภาพชุมชนนี้ช่วยให้ชุมชนมีความสามารถในการรับมือกับการเปลี่ยนแปลงและสามารถพัฒนาไปอย่างยั่งยืน โดยเน้นการเสริมสร้างทักษะและความรู้ในด้านต่าง ๆ เช่น การบริหารจัดการทรัพยากร การวางแผนการพัฒนา และการสร้างความร่วมมือระหว่างสมาชิกในชุมชน การพัฒนาศักยภาพยังช่วยสร้างความเข้มแข็งให้กับชุมชน ทำให้ชุมชนมีความพร้อมในการเผชิญกับความท้าทายและการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในอนาคต (Chaskin, R. J., 2001) ทั้งนี้การมีส่วนร่วมของประชาชนในการวางแผนและการตัดสินใจ และการพัฒนาศักยภาพชุมชนเป็นสองปัจจัยสำคัญในการพัฒนาท้องถิ่นอย่างยั่งยืน การมีส่วนร่วมของประชาชนช่วยสร้างความร่วมมือและความเป็นเจ้าของในกระบวนการพัฒนา ขณะที่การพัฒนาศักยภาพของชุมชนช่วยเสริมสร้างทักษะและความรู้ในการบริหารจัดการและการพัฒนา ทำให้ชุมชนมีความสามารถในการรับมือกับการเปลี่ยนแปลงและการพัฒนาอย่างยั่งยืน

สรุปได้ว่า การมีส่วนร่วมของประชาชนในกระบวนการวางแผนและการตัดสินใจเป็นสิ่งสำคัญในการพัฒนาท้องถิ่นอย่างยั่งยืน ช่วยให้ประชาชนรู้สึกเป็นเจ้าของและเสริมสร้างความร่วมมือกับภาครัฐ การมีส่วนร่วมในทุกขั้นตอนทำให้การพัฒนาสอดคล้องกับความต้องการของชุมชนและเกิดประโยชน์สูงสุด นอกจากนี้ การพัฒนาศักยภาพชุมชนยังช่วยให้ชุมชนมีความรู้และทักษะที่จำเป็นในการบริหารจัดการและรับมือกับการเปลี่ยนแปลง ทำให้สามารถพัฒนาได้อย่างยั่งยืนในระยะยาว

จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า การบริหารการพัฒนาท้องถิ่นอย่างยั่งยืนในยุคดิสรพ์ชันจำเป็นต้องผสมผสานแนวคิดทฤษฎีการบริหารจัดการ การพัฒนาที่ยั่งยืน ดิสรพ์ชัน การประยุกต์ใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรม และการมีส่วนร่วมของชุมชน เพื่อสร้างกรอบการบริหารจัดการที่สามารถปรับตัวและตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงได้อย่างมีประสิทธิภาพและยั่งยืนในระยะยาว

ผลการวิเคราะห์

การบริหารการพัฒนาท้องถิ่นอย่างยั่งยืนในยุคดิสรพ์ชันเป็นประเด็นที่ได้รับการถกเถียงในหลายมิติ โดยนักวิชาการไทยและต่างประเทศได้เสนอแนวคิดและมุมมองที่หลากหลาย ซึ่งสามารถสรุปได้ดังนี้

1. ผลกระทบของเทคโนโลยีต่อการพัฒนาท้องถิ่น

เทคโนโลยีดิจิทัลมีบทบาทสำคัญในการเพิ่มประสิทธิภาพในการบริหารจัดการทรัพยากรและการให้บริการประชาชน นักวิชาการเช่นพิภพ สุนทรสถิตย์ (2563) เชื่อว่าเทคโนโลยีสามารถเสริมสร้างความยั่งยืนได้โดยช่วยลดการใช้ทรัพยากรและเพิ่มประสิทธิภาพในการทำงาน ซึ่งสอดคล้องกับสมิท เอ (Smith, A., 2020) ที่กล่าวว่าเทคโนโลยีช่วยเพิ่มความโปร่งใสและการมีส่วนร่วมของประชาชนในการตัดสินใจ อย่างไรก็ตามยังมีข้อกังวลเกี่ยวกับความเสมอภาคในการเข้าถึงเทคโนโลยีและความเสี่ยงจากการพึ่งพาเทคโนโลยีมากเกินไป ซึ่งอาจนำไปสู่ความเหลื่อมล้ำทางสังคมและเศรษฐกิจ

2. การมีส่วนร่วมของประชาชนในกระบวนการพัฒนา

การมีส่วนร่วมของประชาชนเป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนาท้องถิ่นอย่างยั่งยืน (อัจฉรา ทองประเสริฐ, 2564) เทคโนโลยีสามารถเพิ่มโอกาสให้ประชาชนมีส่วนร่วมผ่านแพลตฟอร์มออนไลน์และเครื่องมือดิจิทัลต่าง ๆ ทั้งนี้เบอร์แมน อี เอ็ม และวัง เอ็กซ์ (Berman, E. M., & Wang, X., 2021) กล่าวว่า การมีส่วนร่วมที่แท้จริงต้องมาจากการสร้างความเข้าใจและส่งเสริมวัฒนธรรมการมีส่วนร่วมตั้งแต่ระดับชุมชน นักวิชาการชี้ให้เห็นว่าการสร้างความไว้วางใจและการมีส่วนร่วมอย่างเต็มที่จากประชาชนเป็นสิ่งสำคัญ

3. ความท้าทายในการพัฒนาท้องถิ่นในยุคดิจิทัล

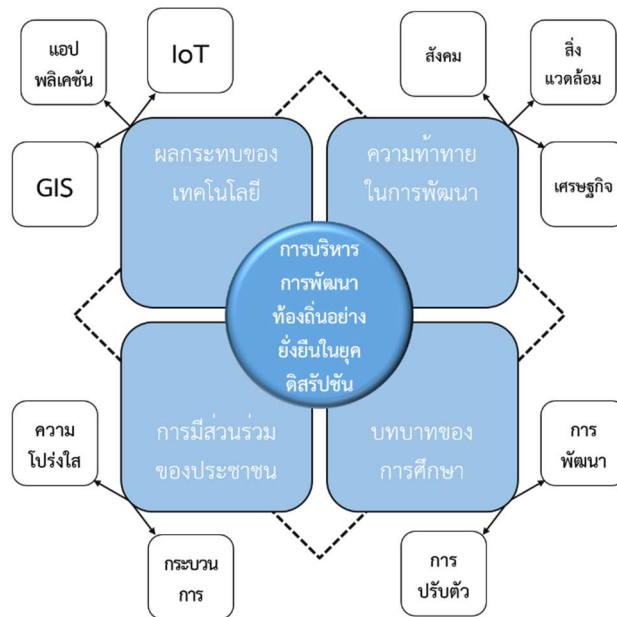
ดิสรบช์นนำมำซึ่งความท้าทายใหม่ ๆ เช่น การเปลี่ยนแปลงทางสังคมและเศรษฐกิจที่รวดเร็ว ความต้องการพัฒนาทักษะใหม่ ๆ ของบุคลากร และการจัดหาทรัพยากรทางการเงิน (สมชาย มณีศรี, 2565) นักวิชาการบางท่านเสนอว่าการสร้างเครือข่ายความร่วมมือระหว่างหน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชน และชุมชนเป็นวิธีหนึ่งที่จะช่วยลดปัญหาเหล่านี้ได้การบริหารจัดการที่มีความยืดหยุ่นและสามารถปรับตัวได้อย่างรวดเร็วเป็นสิ่งจำเป็นในการเผชิญหน้ากับความท้าทายเหล่านี้ (Kettl, D. F., 2022)

4. บทบาทของการศึกษาในการพัฒนาท้องถิ่นอย่างยั่งยืน

การศึกษาเป็นปัจจัยสำคัญในการเตรียมความพร้อมบุคลากรสำหรับการพัฒนาท้องถิ่นในยุคดิจิทัล (จันทิมา ศรีสวัสดิ์, 2566) นักวิชาการหลายคนชี้ให้เห็นว่าการปรับปรุงหลักสูตรการศึกษาให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงานและการส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิต (Lifelong Learning) เป็นสิ่งจำเป็นเพื่อให้บุคลากรสามารถปรับตัวได้ตลอดเวลา การศึกษาในยุคนี้ต้องเน้นการพัฒนาทักษะด้านดิจิทัลและการคิดเชิงระบบ (Brown, P., & Lauder, H., 2023)

องค์ความรู้ที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูล

จากการศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลเชิงทฤษฎีทางวิชาการสรุปได้ว่า การพัฒนาท้องถิ่นอย่างยั่งยืนในยุคดิจิทัลต้องผสมผสานแนวคิดจากหลายสาขา การใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรมช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการจัดการทรัพยากรและการบริการประชาชน การมีส่วนร่วมของชุมชนเป็นปัจจัยสำคัญในการสร้างความโปร่งใสและความน่าเชื่อถือ การพัฒนาท้องถิ่นต้องคำนึงถึงความสมดุลระหว่างการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคมและสิ่งแวดล้อม การสร้างกรอบการบริหารจัดการที่สามารถปรับตัวและตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงได้อย่างมีประสิทธิภาพและยั่งยืนในระยะยาวจะเป็นกุญแจสำคัญในการเผชิญหน้ากับการเปลี่ยนแปลง

บทสรุป

1. สรุป

การบริหารการพัฒนาท้องถิ่นอย่างยั่งยืนในยุคดิจิทัลต้องผสมผสานแนวคิดทฤษฎี การสร้างกรอบการบริหารจัดการที่สามารถปรับตัวและตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงได้อย่างมีประสิทธิภาพและยั่งยืนในระยะยาว ถือเป็นกุญแจสำคัญในการเผชิญหน้ากับการเปลี่ยนแปลงโดยต้องคำนึงถึงการใช้เทคโนโลยีอย่างมีประสิทธิภาพ การสร้างการมีส่วนร่วมของประชาชน การรับมือกับความท้าทายที่เกิดขึ้น และการพัฒนาการศึกษาเพื่อเตรียมพร้อมบุคลากร การบริหารจัดการที่สามารถปรับตัวและยืดหยุ่นได้จะเป็นกุญแจสำคัญในการเผชิญหน้ากับการเปลี่ยนแปลงได้ ซึ่งการบริหารการพัฒนาท้องถิ่นอย่างยั่งยืนในยุคดิจิทัลเป็นประเด็นที่ได้รับการถกเถียงในหลายมิติ ทั้งในส่วนของนักวิชาการไทยและต่างประเทศได้เสนอแนวคิดและมุมมองที่มีหลากหลายได้ดังต่อไปนี้

1.1 ผลกระทบของเทคโนโลยีต่อการพัฒนาท้องถิ่น การนำเทคโนโลยีและนวัตกรรมมาใช้ในการบริหารจัดการท้องถิ่นสามารถเพิ่มประสิทธิภาพในการจัดการทรัพยากรและการบริการประชาชนได้ ตัวอย่างเช่น เครือข่ายรวมของอุปกรณ์ที่เชื่อมต่อถึงกันและเทคโนโลยี (Internet of Things: IoT) สามารถช่วยให้หน่วยงานท้องถิ่นติดตามและควบคุมการใช้ทรัพยากรน้ำและไฟฟ้าได้อย่างมีประสิทธิภาพ ลดการสูญเสียและเพิ่มความสามารถในการจัดการทรัพยากรให้เพียงพอต่อความต้องการของประชาชน นอกจากนี้การใช้ระบบสารสนเทศภูมิศาสตร์ (Geographic Information System: GIS) ยังช่วยในการวางแผนและจัดการที่ดิน การบริหารจัดการขยะ และการพัฒนาระบบขนส่งสาธารณะให้อยู่ในระดับที่ดีขึ้น ซึ่งทั้งหมดนี้ช่วยเพิ่มคุณภาพชีวิตของประชาชนในท้องถิ่นให้ดียิ่งขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับการใช้เทคโนโลยีต่าง ๆ เช่น IoT และ GIS ที่มีการปรับตัวอย่างรวดเร็วและสามารถตอบสนองต่อความต้องการของประชาชนในระดับท้องถิ่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ (Mintzberg, H., 1994) การใช้ระบบดังกล่าวเป็นการวางแผนเชิงกลยุทธ์ที่มีการตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีและความต้องการที่เพิ่มขึ้นในท้องถิ่น นอกจากนี้ การใช้แอปพลิเคชันที่อำนวยความสะดวกให้ประชาชนสามารถเข้าถึงบริการต่าง ๆ ได้รวดเร็วขึ้นเป็นตัวอย่างของการนำเทคโนโลยีที่สอดคล้องกับการบริหารการเปลี่ยนแปลง โดยการเพิ่มความสะดวกสบายและประสิทธิภาพในการบริการประชาชนในท้องถิ่น (Kotter, J. P., 1996)

นวัตกรรมที่นำมาประยุกต์ใช้ในการบริหารงานท้องถิ่น เช่น การใช้แอปพลิเคชันจากมือถือที่สามารถทำให้ประชาชนสามารถเข้าถึงบริการต่าง ๆ ของหน่วยงานท้องถิ่นได้อย่างสะดวกและรวดเร็ว เช่น การชำระภาษีออนไลน์ การรายงานปัญหาสาธารณะ ได้แก่ ท่อระบายน้ำตัน หรือไฟถนนเสีย เป็นต้น และการจองบริการสาธารณะต่าง ๆ การใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในลักษณะนี้ช่วยลดขั้นตอนและเวลาที่ประชาชนต้องใช้ในการติดต่อกับหน่วยงานรัฐ เพิ่มความสะดวกสบายและความพึงพอใจในการบริการของหน่วยงานในระดับท้องถิ่น

1.2 การมีส่วนร่วมของประชาชนในกระบวนการพัฒนา เพราะการมีส่วนร่วมของชุมชนเป็นปัจจัยสำคัญในการสร้างความโปร่งใสและความน่าเชื่อถือในการบริหารจัดการท้องถิ่น การเปิดโอกาสให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการตัดสินใจและการวางแผนการพัฒนาท้องถิ่นช่วยให้เกิดความเข้าใจและการยอมรับในการดำเนินงานของหน่วยงานรัฐ การประชุมสาธารณะ การสำรวจความคิดเห็นออนไลน์และการจัดตั้งคณะกรรมการประชาชนเพื่อร่วมกันพิจารณาโครงการพัฒนาต่างๆ เป็นตัวอย่างของวิธีการที่หน่วยงานท้องถิ่นสามารถใช้เพื่อสร้างการมีส่วนร่วมของชุมชน การมีส่วนร่วมในลักษณะนี้จะช่วยเสริมสร้างความไว้วางใจและความโปร่งใสในการดำเนินงานของหน่วยงานท้องถิ่น ลดความขัดแย้งและเพิ่มความร่วมมือระหว่างประชาชนและหน่วยงานรัฐ ซึ่งตรงกับแนวคิดของเอลคิงตัน (Elkington, 1997) ที่กล่าวถึงการพัฒนายั่งยืน ซึ่งต้องคำนึงถึงการประสานงานระหว่างมิติทางเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม อย่างไรก็ตาม การมีส่วนร่วมของชุมชนควรได้รับการส่งเสริมอย่างต่อเนื่องเพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ดีและการยอมรับการเปลี่ยนแปลงในท้องถิ่น

1.3 ความท้าทายในการพัฒนาท้องถิ่นในยุคดิจิทัล เพราะการพัฒนาท้องถิ่นอย่างยั่งยืนต้องคำนึงถึงความสมดุลระหว่างการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคมและสิ่งแวดล้อม การพัฒนาเศรษฐกิจที่เน้นการสร้างงานและรายได้ให้กับประชาชนในท้องถิ่นต้องไม่ก่อให้เกิดผลกระทบทางลบต่อสภาพแวดล้อมและคุณภาพชีวิตของประชาชน การส่งเสริมธุรกิจท้องถิ่นและการสร้างความเข้มแข็งให้กับเศรษฐกิจชุมชนช่วยเพิ่มความมั่นคงและความยั่งยืนของชุมชน อาทิเช่นในด้านสังคม การพัฒนาต้องเน้นการเพิ่มคุณภาพชีวิตและการเข้าถึงบริการสาธารณะของประชาชน การสร้างโครงสร้างพื้นฐานที่ดี เช่น การศึกษา ระบบสาธารณสุข และการขนส่งสาธารณะที่จะช่วยให้ประชาชนมีชีวิตที่ดีขึ้นและสามารถพัฒนาดตนเองได้อย่างยั่งยืน และในด้านสิ่งแวดล้อม ซึ่งการพัฒนาต้องคำนึงถึงการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและการลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม การใช้พลังงานทางเลือก การจัดการขยะอย่างมีประสิทธิภาพ และการปลูกป่าฟื้นฟูธรรมชาติเป็นตัวอย่างของการพัฒนายั่งยืนในด้านสิ่งแวดล้อม ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของคริสเตนเซน ซี (Christensen, C. M., 1997) ที่ระบุการใช้พลังงานทางเลือกและการจัดการขยะอย่างมีประสิทธิภาพเป็นตัวอย่างของการพัฒนายั่งยืนที่สามารถสร้างสมดุลระหว่างการพัฒนาเศรษฐกิจและการรักษาสิ่งแวดล้อม ในขณะเดียวกันการพัฒนาเศรษฐกิจที่เน้นการสร้างงานและรายได้ในท้องถิ่นควรคำนึงถึงผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมเพื่อหลีกเลี่ยงการทำลายทรัพยากรธรรมชาติในระยะยาว

1.4 บทบาทของการศึกษาในการพัฒนาท้องถิ่นอย่างยั่งยืน โดยการสร้างกรอบการบริหารจัดการที่สามารถปรับตัวและตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงได้อย่างมีประสิทธิภาพและยั่งยืนในระยะยาวเป็นกุญแจสำคัญในการเผชิญหน้ากับการเปลี่ยนแปลงในยุคดิจิทัล การเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยี เศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อมเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว การบริหารจัดการที่มีความยืดหยุ่นและสามารถตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงได้ช่วยให้ชุมชนสามารถปรับตัวและเติบโตได้ในสถานการณ์ที่ไม่แน่นอน เพราะการใช้ข้อมูลและการวิเคราะห์เป็นเครื่องมือในการตัดสินใจ การสร้างระบบการติดตามและประเมินผลการดำเนินงานอย่างต่อเนื่อง และการพัฒนาทักษะและความรู้ของบุคลากรให้สามารถปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงได้เป็นสิ่งสำคัญในการสร้างกรอบการบริหารจัดการที่ยืดหยุ่นและยั่งยืน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของการสร้างกรอบการบริหารจัดการที่ยืดหยุ่นของฟรีดมันน์ เจ (Friedmann, J., 1992) ที่เน้นการพัฒนาทักษะของบุคลากรในท้องถิ่นให้สามารถตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว การส่งเสริมการเรียนรู้และการใช้ข้อมูลในการตัดสินใจช่วยเสริมสร้างความยั่งยืนในการบริหารจัดการท้องถิ่นและช่วยให้ท้องถิ่นสามารถปรับตัวตามสภาวะแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงได้

2. อภิปราย

การบริหารการพัฒนาท้องถิ่นอย่างยั่งยืนในยุคดิจิทัลจำเป็นต้องมีการประยุกต์ใช้แนวคิดและทฤษฎีที่สามารถรองรับการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว โดยการจัดการท้องถิ่นอย่างยั่งยืนนี้ต้องสามารถปรับตัวและมีความยืดหยุ่นต่อการเปลี่ยนแปลงด้านเทคโนโลยี สังคม และเศรษฐกิจในทุกมิติ ทั้งนี้ แนวคิดดังกล่าวสามารถอธิบายได้ผ่าน 4 ประเด็นหลัก ได้แก่ ผลกระทบของเทคโนโลยีต่อการพัฒนาท้องถิ่น การมีส่วนร่วมของประชาชน ความท้าทายในการพัฒนาท้องถิ่นในยุคดิจิทัล และบทบาทของการศึกษาในการพัฒนาท้องถิ่นอย่างยั่งยืน โดยการประยุกต์แนวคิดเหล่านี้เข้ากับทฤษฎีทางการบริหารจัดการ เช่น ทฤษฎีการมีส่วนร่วมของประชาชนและทฤษฎีระบบสารสนเทศเพื่อการจัดการ (Management Information Systems: MIS) สามารถเสริมสร้างกรอบการพัฒนาท้องถิ่นให้ยั่งยืนได้

2.1 ผลกระทบของเทคโนโลยีต่อการพัฒนาท้องถิ่น การนำเทคโนโลยีและนวัตกรรมมาประยุกต์ใช้ในการบริหารท้องถิ่นเป็นสิ่งสำคัญ เนื่องจากเทคโนโลยีช่วยเพิ่มประสิทธิภาพการบริการและการจัดการทรัพยากร ตัวอย่างเช่น เครือข่ายรวมของอุปกรณ์ที่เชื่อมต่อถึงกันและเทคโนโลยีที่อำนวยความสะดวกในการสื่อสาร และระบบสารสนเทศภูมิศาสตร์ (Geographic Information System: GIS) มีบทบาทสำคัญในการจัดการทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ และช่วยติดตามการใช้ทรัพยากรต่างๆ อย่างเช่น การควบคุมการใช้พลังงานและน้ำในชุมชนซึ่งช่วยลดการสูญเสียและเพิ่มความเพียงพอ (Al-Debei et al., 2013) อีกทั้งการใช้แอปพลิเคชันในอุปกรณ์พกพาช่วยให้ประชาชนสามารถเข้าถึงบริการของท้องถิ่นได้สะดวกขึ้น เช่น การชำระภาษีออนไลน์ การรายงานปัญหาสาธารณะ เป็นต้น นอกจากนี้ จากแนวคิดของมินต์ซเบิร์ก (Mintzberg, 1994) ที่เน้นการใช้กลยุทธ์ที่ยืดหยุ่นและการปรับตัวตามสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลง การใช้เทคโนโลยี เช่น GIS ในการจัดการทรัพยากรและการสื่อสารเป็นตัวอย่างของการประยุกต์ใช้กลยุทธ์ที่ยืดหยุ่นในยุคที่การเปลี่ยนแปลงรวดเร็ว ทำให้สามารถรับมือกับการเปลี่ยนแปลงของสังคมและเศรษฐกิจได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2.2 การมีส่วนร่วมของประชาชนในกระบวนการพัฒนา เช่น ทฤษฎีการมีส่วนร่วมของอาร์นสไตน์ (Amstein, 1969) ได้เน้นว่าการสร้างการมีส่วนร่วมช่วยเสริมสร้างความโปร่งใสในการจัดการท้องถิ่น การเปิดโอกาสให้ประชาชนได้ร่วมในกระบวนการตัดสินใจจะช่วยลดความขัดแย้งและเพิ่มความเชื่อมั่นของประชาชน ซึ่งเป็นการสนับสนุนแนวคิดการพัฒนาที่ยั่งยืน โดยเฉพาะในมิติทางสังคม ที่การมีส่วนร่วมช่วยสร้างความเท่าเทียมและเสริมความเข้มแข็งของชุมชน ส่งเสริมการพัฒนาท้องถิ่นให้เป็นไปในทิศทางที่ตอบสนองต่อความต้องการของชุมชนได้อย่างยั่งยืน ตัวอย่างเช่น การจัดการประชุมสาธารณะหรือการสำรวจความคิดเห็นออนไลน์เป็นวิธีการที่ช่วยให้ประชาชนได้มีส่วนร่วมในกระบวนการพัฒนาท้องถิ่น ส่งเสริมความร่วมมือและความไว้วางใจระหว่างหน่วยงานรัฐกับประชาชน

2.3 ความท้าทายในการพัฒนาท้องถิ่นในยุคดิจิทัลต้องคำนึงถึงความสมดุลระหว่างการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม การจัดการกับการพัฒนาในยุคดิจิทัลต้องคำนึงถึงการสร้างสมดุลระหว่างเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม ซึ่งตรงกับแนวคิดการพัฒนาที่ยั่งยืนของเอลคิงตัน (Elkington, 1997) ที่เน้นความยั่งยืนในทั้ง 3 ด้าน โดยการส่งเสริมธุรกิจท้องถิ่นและการใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ จะช่วยให้การพัฒนาเศรษฐกิจในท้องถิ่นยังคงเติบโตได้ในระยะยาวโดยไม่กระทบต่อสิ่งแวดล้อม ตัวอย่างเช่น การส่งเสริมธุรกิจท้องถิ่นและเศรษฐกิจชุมชนช่วยเพิ่มความมั่นคงของเศรษฐกิจในชุมชนโดยไม่ก่อให้เกิดผลกระทบทางลบต่อสิ่งแวดล้อม การพัฒนาสังคมในด้านคุณภาพชีวิต เช่น การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานในการศึกษาและสุขภาพ การจัดการขยะ และการใช้พลังงานทางเลือก ช่วยให้ชุมชนสามารถเติบโตได้อย่างยั่งยืน (Boschma & Martin, 2010)

2.4 บทบาทของการศึกษาในการพัฒนาท้องถิ่นอย่างยั่งยืน การพัฒนาองค์ความรู้และทักษะที่เกี่ยวข้องกับการใช้เทคโนโลยีและการวิเคราะห์ข้อมูลมีความสำคัญในการเตรียมความพร้อมให้กับบุคลากรในท้องถิ่น ซึ่งเป็นการนำทฤษฎีการบริหารการเปลี่ยนแปลง (Kotter, 1996) มาใช้ในการสร้างความเข้าใจและการยอมรับต่อการเปลี่ยนแปลง การสร้างบุคลากรที่สามารถรับมือกับการเปลี่ยนแปลงในยุคดิจิทัลนั้นมีส่วนช่วยในการพัฒนาท้องถิ่นให้ยั่งยืนและตอบสนองต่อความต้องการในอนาคต นอกจากนี้ การติดตามและประเมินผลการดำเนินงานของโครงการต่างๆ อย่างต่อเนื่อง ช่วยให้หน่วยงานท้องถิ่นสามารถปรับปรุงกระบวนการพัฒนาท้องถิ่นให้ยั่งยืนได้ยิ่งขึ้น (OECD, 2020)

3. วิเคราะห์ความเชื่อมโยงของแนวคิดทฤษฎีกับการพัฒนาท้องถิ่นอย่างยั่งยืนในยุคดิจิทัล

การพัฒนาท้องถิ่นอย่างยั่งยืนในยุคดิจิทัลต้องการการผสมผสานแนวคิดจากทฤษฎีการบริหารจัดการ การพัฒนาที่ยั่งยืน การดิสรทัศน์ การประยุกต์ใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรม และการมีส่วนร่วมของชุมชน การบริหารจัดการที่ดีต้องสามารถปรับตัวและตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงได้อย่างมีประสิทธิภาพ การใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรมจะช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการจัดการทรัพยากรและการบริการประชาชน การมีส่วนร่วมของชุมชนเป็นปัจจัยสำคัญในการสร้างความโปร่งใสและความน่าเชื่อถือ การพัฒนาท้องถิ่นอย่างยั่งยืนต้องคำนึงถึงความสมดุลระหว่างการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม การสร้างกรอบการบริหารจัดการที่สามารถปรับตัวและตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงได้อย่างมีประสิทธิภาพและยั่งยืนในระยะยาวจะเป็นกุญแจสำคัญในการเผชิญหน้ากับการเปลี่ยนแปลงในยุคดิจิทัล

คุณค่าที่นำไปใช้ประโยชน์ในอนาคต

โดยบทความวิชาการเรื่อง การพัฒนาท้องถิ่นอย่างยั่งยืนในยุคดิจิทัลนั้นมีความสำคัญในการนำไปประยุกต์ใช้ในอนาคตหลายด้านดังนี้

1. การปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงที่รวดเร็ว โดยการศึกษาและการวิเคราะห์เชิงลึกในบทความจะช่วยเสริมความเข้าใจเกี่ยวกับวิธีการที่ท้องถิ่นสามารถปรับตัวในการตอบสนองต่อสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วในยุคดิจิทัลและดิสรทัศน์ได้ นำไปสู่การพัฒนากลยุทธ์ที่มีประสิทธิภาพในการแก้ไขปัญหาท้องถิ่นที่เกิดขึ้นอย่างทันท่วงที
2. การเสริมสร้างนวัตกรรม โดยบทความฉบับนี้จะช่วยเสริมแรงบันดาลใจให้กับนักวิจัยและนักพัฒนาที่ทำงานในสาขาการพัฒนาท้องถิ่น โดยการนำเทคโนโลยีและนวัตกรรมเข้ามาช่วยในการแก้ไขปัญหาท้องถิ่นอย่างเป็นระบบและยั่งยืน เช่น การใช้เครือข่ายรวมของอุปกรณ์ที่เชื่อมต่อถึงกันและเทคโนโลยี (Internet of Things: IoT) ในการจัดการทรัพยากรที่ยั่งยืน หรือการใช้ปัญญาประดิษฐ์ (Artificial Intelligence: AI) เพื่อวิเคราะห์ข้อมูลที่มีประสิทธิภาพในการตัดสินใจ
3. การสร้างนโยบายและกฎหมายที่เป็นประโยชน์ โดยบทความฉบับนี้จะช่วยส่งเสริมการสร้างนโยบายที่เป็นมาตรฐานและเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาท้องถิ่น โดยการวิเคราะห์ผลกระทบของนโยบายที่เสนอต่อการเปลี่ยนแปลงท้องถิ่น และการสร้างกฎหมายที่สอดคล้องกับการใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรมใหม่ ๆ ที่เข้ามาช่วยเพิ่มความมั่นคงและประสิทธิภาพในการบริหารจัดการท้องถิ่น
4. การพัฒนาความร่วมมือระหว่างภาคเอกชนและภาครัฐ โดยบทความฉบับนี้จะช่วยก่อให้เกิดการพูดคุยและการทำงานร่วมกันระหว่างภาคเอกชนและภาครัฐในการพัฒนาโครงการท้องถิ่น โดยการส่งเสริมความร่วมมือที่เน้นผลประโยชน์ร่วมกันและการแบ่งปันความรู้และทรัพยากรที่มีอยู่ในสังคม
5. การพัฒนาความรู้และศักยภาพท้องถิ่น ซึ่งต้องทำความเข้าใจเกี่ยวกับวิธีการพัฒนาท้องถิ่นที่ยั่งยืนจะช่วยเสริมสร้างศักยภาพและความชำนาญของบุคลากรท้องถิ่นในการนำเทคโนโลยีและนวัตกรรมเข้ามาใช้ให้เหมาะสมกับสถานการณ์และความต้องการของท้องถิ่นในแต่ละพื้นที่

ประโยชน์ที่ได้รับและข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

- 1.1 สนับสนุนการพัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรมในการพัฒนาท้องถิ่นอย่างยั่งยืน เช่น การส่งเสริมการลงทุนในพื้นที่เสี่ยงภัยธรรมชาติและพื้นที่สาธารณะ เพื่อเสริมสร้างความเข้มแข็งให้กับพื้นที่ในการจัดการปัญหาภัยพิบัติ
- 1.2 พัฒนาและสนับสนุนการใช้เทคโนโลยีที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม เช่น การสร้างพื้นที่สีเขียว การใช้พลังงานทดแทน และการจัดการน้ำเสียอย่างมีประสิทธิภาพ
- 1.3 สร้างความร่วมมือระหว่างภาครัฐและเอกชนเพื่อให้การลงทุนในท้องถิ่นเป็นไปอย่างยั่งยืน และส่งเสริมการพัฒนาในด้านต่าง ๆ ของท้องถิ่น

2. ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติการ

2.1 การนำเทคโนโลยีทันสมัย เช่น GIS และ Big Data Analytics มาประยุกต์ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลท้องถิ่น เพื่อให้การพัฒนาสามารถตอบสนองต่อความต้องการจริงของชุมชนได้อย่างแม่นยำและรวดเร็ว

2.2 การใช้เทคโนโลยีในการพัฒนาและจัดการทรัพยากรธรรมชาติ เช่น การใช้พลังงานทดแทนและการพัฒนาระบบการจัดการข้อมูลการใช้ที่ดินและทรัพยากรที่ยั่งยืน

2.3 การใช้เครื่องมือการวิเคราะห์สมัยใหม่ เช่น Machine Learning ในการพยากรณ์แนวโน้มการเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิอากาศและเศรษฐกิจในท้องถิ่น

3. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

3.1 ควรศึกษาการพัฒนาแนวทางการศึกษาและการฝึกอบรมที่เหมาะสมกับท้องถิ่น เพื่อเตรียมความพร้อมให้บุคลากรในพื้นที่สามารถนำเทคโนโลยีมาใช้ในการพัฒนาท้องถิ่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3.2 สนับสนุนงานวิจัยที่เน้นการนำเทคโนโลยีและนวัตกรรมเข้ามาใช้ในการพัฒนาท้องถิ่น และส่งเสริมการนำผลการวิจัยไปประยุกต์ใช้ในภาคปฏิบัติ

3.3 ส่งเสริมการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างชุมชนที่มีความรู้และประสบการณ์ต่างกัน เพื่อสร้างนวัตกรรมและปรับตัวให้เข้ากับการเปลี่ยนแปลงอย่างมีประสิทธิภาพ

เอกสารอ้างอิง

- จันทิมา ศรีสวัสดิ์. (2566). การศึกษาเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืนในยุคดิจิทัล. *วารสารการศึกษาเพื่อการพัฒนา*, 17(2), น. 89-102.
- พิภพ สุนทรสถิตย์. (2563). *การพัฒนาอย่างยั่งยืนในยุคดิจิทัล*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สมชาย มณีศรี. (2565). ความท้าทายของการพัฒนาท้องถิ่นในยุคดิจิทัล. *วารสารรัฐศาสตร์และการปกครอง*, 28(1), น. 45-63.
- สุภัทรรักษ์ คำนามารถ ศิริทิพย์กุลจิตรตรี และโกวิท จันทะपालะ. (2563). แนวทางการบริหารการศึกษาในยุคดิจิทัล. *Journal of Modern Learning Development*, 5(3), p. 245-259.
- อริยญา เกลิงศรี. (2567). 5 ความท้าทาย 5 วิธีรับมือ “เอสเอ็มอี” ต้องรู้ในยุคธุรกิจทำลายล้าง. สืบค้นเมื่อ 22 มิถุนายน 2567, จาก <http://www.bizpromptinfo.com>
- อัจฉรา ทองประเสริฐ. (2564). การมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนาท้องถิ่น. *วารสารการบริหารการพัฒนา*, 39(2), น. 123-140.
- Al-Debei, M. M., Al-Lozi, E., & Papazafeiropoulou, A. (2013). Why people keep coming back to Facebook: Explaining and predicting continuance participation from an extended theory of planned behaviour perspective. *Decision Support Systems*, 55(1), p. 43-54.
- Arnstein, S. R. (1969). A Ladder of Citizen Participation. *Journal of the American Institute of Planners*, 35(4), p. 216-224.
- Berman, E. M., & Wang, X. (2021). Citizen Participation and Local Governance in the Digital Era. *Public Administration Review*, 81(4), p. 657-670.
- Boschma, R., & Martin, R. (2010). *The Handbook of Evolutionary Economic Geography*. Cheltenham: Edward Elgar Publishing.
- Brown, P., & Lauder, H. (2023). *Education, Globalization, and the Future of Work*. Oxford, England: Oxford University Press.

- Chaskin, R. J. (2001). *Building Community Capacity*. New York: Aldine de Gruyter
- Christensen, C. M. (1997). *The Innovator's Dilemma: When New Technologies Cause Great Firms to Fail*. Boston, Massachusetts: Harvard Business Review Press.
- Elkington, J. (1997). *Cannibals with Forks: The Triple Bottom Line of 21st Century Business*. England: Capstone Publishing.
- Friedmann, J. (1992). *Empowerment: The Politics of Alternative Development*. New York: Blackwell.
- Kaplan, R. S., & Mikes, A. (2012). *Managing Risks: A New Framework*. Cambridge: Harvard Business Review.
- Kettl, D. F. (2022). *The Transformation of Governance: Public Administration for the Digital Age*. New York: Johns Hopkins University Press.
- Kotter, J. P. (1996). *Leading Change*. Cambridge: Harvard Business School Press
- Mintzberg, H. (1994). *The Rise and Fall of Strategic Planning*. New York: Free Press.
- Mulgan, G., Tucker, S., Ali, R., & Sanders, B. (2007). *Social Innovation: What It Is, Why It Matters, and How It Can Be Accelerated*. London: The Young Foundation.
- OECD. (2020). *The OECD Digital Economy Outlook 2020*. Paris, France: OECD Publishing.
- Rothidsathan, P. (2016). Sustainable Local Development in the Era of Digital Disruption. *Journal of Sustainable Development*, 8(2), p. 45-56.
- Rothidsathan. (2024). *Policy of Higher Education*. Retrieved on 22 June 2024, <http://www.moe.go.th/websm/2024/sep/385.ht2.jpg>
- Siripala, L. (2020). Harnessing Technology for Sustainable Local Development: Case Studies from Southeast Asia. *International Journal of Rural Development*, 12(3) : 78-91.
- Smith, A. (2020). Sustainable Local Development in the Age of Digital Disruption. *Journal of Urban Planning*, 45(3), p. 234-251.
- Westerman, G., Bonnet, D., & McAfee, A. (2014). *Leading Digital: Turning Technology into Business Transformation*. Cambridge: Harvard Business Review Press.

ผู้เขียนบทความ

อาจารย์วชิรวัชร งามละม่อม อาจารย์ประจำหลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง จังหวัดราชบุรี
อีเมล: aood_0231@hotmail.com